

OD AUTORKY BESTSELLERU *LÉTO PORUŠENÝCH PRAVIDEL*

≈ CO ≈
SE STANE
≈ PO ≈
PŮLNOCI

K. L. WALTHER

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

*Dvojitům Tibleovým:
Kolikrát nám vyprávěl tento příběh?
Kolikrát jsme se smáli?
Tenhle je pro nás.*

≈ CO ≈
SE STANE

≈ PO ≈
PŮLNOCI

K. L. WALTHER

The image features a minimalist design with a light gray background. A large white semi-circle is positioned in the upper half, partially overlapping a horizontal gray band that spans the width of the page. In the corners, there are stylized, dark gray leafy branches. The word "PŘEDTÍM" is centered within the white semi-circle in a bold, black, sans-serif font.

PŘEDTÍM

1.

Strach je tu proto, aby se mu čelilo. Jenom jsem nečekala, že jednomu ze svých strachů budu muset čelit takhle brzy ráno. Možná později během dne, ale před osmou ráno? Když jsem s mohutným zíváním scházela dolů po schodech za mamkou do kuchyně, stěží jsem dokázala udržet oči otevřené. Opatrně pozorovala vzdálenější roh místnosti, jako kdyby se zrovna pohádala s kávovarem, který trůnil na granitové kuchyňské lince. „Přišel čas,“ podívala se na mě. Její ústa tvořila téměř vodorovnou linku, jen jeden koutek se mírně optimisticky zdvihal. „Musíme to zkusit.“

„Ne, to nemusíme,“ odvětila jsem rychle. „Nemusíme zkoušet vůbec nic.“

Mamka se otočila a zvedla mísu kávových sušenek, které nám včera dala paní DeLucová. A byla to právě naše milá sousedka, kdo nám přinesl i onen již zmíněný kávovar – pro sebe si koupila větší, ale ten původní nechtěla jen tak vyhodit. Ještě pořád totiž výborně fungoval – tedy alespoň to tvrdila. My jsme ho ještě nikdy nepoužily.

„Lily, už musíme,“ zopakovala naléhavě mamka. Paní DeLucová zdůraznila, že tyhle sušenky jsou nejlepší, když se namáčejí do cappuccina.

Zamyšleně jsem se zahleděla na zlatohnědé sušenky. Popravdě, vypadaly báječně... A já jsem *fakt* měla hlad. „No tak dobře,“ ustoupila jsem. „Tak to zkusíme.“

Mamka se zakřenila a – stále s mísou sušenek v náruči – ukázala na nerezové monstrum jako ze Starbucks. „Myslím, že návod je někde v dolní skříňce.“

To byla narážka na mě. Mamka byla šikovná v ukládání nedojedeného jídla do ledničky, používání mikrovlnky nebo zapínání rychlovarné konvice. Obě jsme se shodly, že bude nejlepší, pokud se těchto činností bude držet. Tohle byla tedy víceméně *moje* kuchyně, takže příprava cappuccina zůstávala přirozeně mým úkolem.

Našla jsem návod o tloušťce manuálu k novému autu a neotevřenou plechovku kávových zrn a pak jsem se přesunula k přístroji. *Cappuccino tvoří ze dvou třetin mléko*, připomněla jsem si, zatímco jsem zkoumala napěňovací trysku. *Dávka espresso a pak horkou párou probřáté mléko s pořádnou pěnou.*

Ani to není kafe!

Celý problém spočíval v tom, že my s mamkou nemáme kafe rády. *Vůbec* ho nemáme rády.

Mamka zmizela nahoře, aby se převlékla z pyžama, ale než jsem kafe umlela, už byla zpátky. Kuchyni naplnila vůně espresso. Prostorem nasyceným výrazným aromatem jsem ukázala na její oblečení: „To není fér, že můžeš nosit tohle.“

Zatímco já jsem měla na sobě letní šaty a svetřík školní uniformy, ona si oblékla nachové legíny a rozevlátou šedířkovou košili. Vypadala jako dokonalá modelka pro nadnárodního prodejce sportovního oblečení Lululemon, zejména pokud dramaticky vystrčila jeden bok. „No, vždyť víš, že po první hodině se chystám skočit na rotoped,“ škádlila mě a načechrala si dlouhé vlasy. Nepřítomně jsem udělala to samé – akorát že moje vlasy jsou zvlněné a zrzavé, kdežto ty její

kudrnaté a blond. Každý mě pozná na kilometr daleko. Tuším, že jsem je zdělila po tátovi, ale nikdy jsem se nezeptala. Nemá ani tušení, že existuju, a za mě je to v klidu. *Nechybí* mi v životě, jenom se ho prostě neúčastní. A nevěřila jsem, že bych si někdy mohla přát, aby se jeho součástí stal. Měla jsem přece mámu.

„Hezký nehty,“ prohodila jsem suše. V mamčiných plážových žabkách se lesklo deset pomněnkově modře nalakovaných nehtů. Jak je možné, že studenti mají přísná pravidla ohledně oblékání, ale zaměstnanci fakulty nikoliv, bylo nad moje chápání. „Kde jsi ten lak sehnala?“

„Ále, v mém oblíbeném minibutiku,“ doprovodila svoji odpověď mrknutím a pousmáním. „Není vůbec daleko, vlastně je nahoře v patře.“

Protočila jsem oči, ale dál jsem se držela svojí role baristky. Přístroj zatím bez protestů vykouzlil espresso, a tak jsem popadla mléko z lednice a úspěšně ho napěnila do nadýchaného obláčku.

„Tak budeme nejdřív namáčet?“ zeptala se, když jsem cappuccino nalila do dvou hrnků. „Nebo ochutnávat?“

Rozhodly jsme se ochutnat. „Malíčky nahoru,“ vyzvala mě mamka a na nevslovené počítání do tří jsme pozvedly hrnky ke rtům.

„Kafe...“ zachraptěla jsem po chvíli se spáleným jazykem. „*Pořád* to je kafe!“

Mamka s nakrčeným nosem odložila hrnek s cappuccinem do dřezu a rukou mi naznačila, ať udělám to samé. „Čaj,“ prohlásila nakonec. „Co kdybychom si večer udělaly čaj a namáčely si sušenky do něj?“

„Domluveno,“ přikývla jsem. „A co *skutečná* snídaně?“

Přešla jsem kuchyni a otevřela ledničku, ve které trůnily dvě velké zavařovačky. „Včera večer jsem pro nás naložila vločky,“ prohlásila jsem. „Mám pocit, že jsem dost vylepšila poměr javorového sirupu, arašídového másla a banánů – a tentokrát jsem přidala i chia semínka.“

Mamka se zamyslela. „Dneska mám náladu spíš na lívance,“ přiznala. „Můžu si to vzít s sebou ke svačině?“

Povzddechla jsem si, zavrtěla hlavou a podala jí zavařovačku. Když jsem uháněla po schodech nahoru pro batoh, usmívala jsem se. Pokud chtěla lívance, musely jsme si pospíšet.

O pět minut později jsme se vyhrnuly ze dveří, batohy zatížené sešity, učebnicemi a dalšími studijními materiály. Pozdravily nás zvuky moře a já jsem si nemohla pomoci, musela jsem zavřít oči a nadechnout se té slané vůně. Náš dům – bílá dřevěná stavba se zelenými okenicemi – se sice nacházel na samém okraji kampusu, ale měl i svoje výhody. Jednou z nich bylo, že jsme místo zadního dvorku měly pláž. Usínala jsem za zvuku šumění atlantických vln už šestnáct let, od doby, kdy mi byly dva roky. Prožila jsem prakticky celý život na pobřeží Rhode Islandu. Nebo přesněji: vždycky jsem žila *tady*, v kampusu Amesovy školy.

„Ahoj, holky Hopperovy,“ zavolal na nás kdosi, když jsme kráčely rychlou chůzí kolem sousedních domů – mamčiny žabky pleskaly o chodník a moje baleríny vyhrožovaly, že se mi pomstí puchýři. „To máme krásný ráno, co?“

„Fantastický!“ zavolala mamka v odpověď na Penny Bickfordovou, která mířila ke kampusu v jednom ze svých manažerských kostýmků. Přistihla jsem ji, jak pohledem hodnotí mámin sportovní úbor, ale ředitelka Amesovy školy ho nekomentovala. Nikdy nic nekomentovala, protože moje máma byla tou nejmilovanější profesorkou na anglistice – a možná i na celé škole, pokud superlativy v letošní ročence nelhaly. Oblíbený učitel? Tenhle titul není k mání. Letošní ročenka Amesovy školy sice ještě nevyšla, ale do maturit zbývalo už jenom dvanáct dní, takže všichni budou brzy vědět, že Leda Hopperová je jednička.

A jako její dcera jsem měla to štěstí, že jsem tu mohla studovat. Kdyby děti profesorů neměly studium zadarmo (obvykle se nám

proto přezdívalo fakultní fakani), nikdy bychom si nemohly dovolit školu, jako je ta Amesova.

„Ještě jednou gratuluji, Lily,“ dodala ředitelka s hrdým úsměvem. Zнала mě tak dlouho, že se ke mně chovala jako ke svojí vnučce. „Jsem si jistá, že tvůj proslov bude úžasný.“

„Děkuju,“ usmála jsem se, ale přitom jsem cítila, jak se červenám. Minulý týden mě na studentské radě vybrali, abych na letošní slavnostní maturitní večeři pronesla přípitek. Byla to čest, ale zároveň jsem se toho děsila. Zatímco jeden vybraný student měl pronést řeč přímo při maturitách, jiný měl za úkol přednést přípitek na slavnostní večeři posledního ročníku večer předtím – to měl být spíš humorný příspěvek, ne vážný proslov. Cílem bylo budoucí absolventy *pobavit*.

A já jsem nebyla zrovna vyhlášená svými komediálními výstupy.

„No jo, jenom buď v klidu,“ pronesla mamka teatrálním šepotem, jakmile jsme přešly krytý mostek vedoucí do kampusu. Zvolnily jsme krok do procházkového tempa. Před námi se objevily krásné cihlové a cedrovým dřevem obložené budovy školy a kolejí a všude kolem se hemžili studenti. Někteří absolvovali svůj ranní běh, zatímco na jiných bylo vidět, že zrovna vstali z postele, aby se dověkli do jídelny na snídani. Zasllechla jsem, jak se skupinka dívek hihňá, když se baví o nadcházejícím plesu pro prváky.

„Jo, Ross mě pozval včera večer,“ svěřovala se jedna z dívek. „Byl super roztomilej. Poprosil mě o pomoc s úkolem z matiky a pod poslední úlohu dopsal: ‚Šla bys se mnou na ples?‘“

„Boduješ, Rossi,“ zamručela si mamka pro sebe a usmála se. Její studenti s ní nemluvili jenom o gramatice nebo povinné četbě, jako je *Velký Gatsby*. Uměla to s nimi, dokázala je povzbudit, aby se jí opravdu otevřeli. Prvním krokem vždycky bylo, že trvala na tom, aby ji oslovovali křestním jménem místo „paní Hopperová“. Známkovala víc než přísně, ale studenti ji zbožňovali.

Prváci si nás brzy všimli. „Ledo, víte, co se stalo?“ začali na svoji učitelku povykovat. A zatímco jí vyprávěli všechny pikantní detaily, předstírala jsem, že poslouchám, ale ve skutečnosti jsem vzpomínala na svůj ples v prváku. Zavolal mi, představil se, jako bychom se už neznali, a pak se v nervózním klubku slov zeptal, jestli bych s ním nešla na ples. „Ano, to by se mi líbilo,“ odpověděla jsem. A o pár týdnů později, ještě než ples skončil, jsem měla zlaté slavnostní šaty zmáčené slanou vodou a plné písku. Když mě doprovázel domů, závodili jsme spolu totiž na pláži, a jakmile mě doběhl a vzal do náručí, políbila jsem ho. Jeho rty hrály, navzdory větru. Pamatuju si, jak jsem nakonec řekla: „Tagu, máš babu,“ a přitom jsem se široce usmívala. Oba jsme úplně ztratili dech.

„Ty ji máš,“ opáčil, pak se rozesmál. Znovu jsem ho políbila a zmizela do tmy s nadějí, že vyrazí za mnou.

Přála bych si, aby se dal vrátit čas, pomyslela jsem si v duchu. Přála bych si, aby se dala vrátit ta první noc...

„Lily?“ Zamrkala jsem a všimla si, že mamka na mě s očekáváním upírá pohled. Prvačky byly pryč – asi se vydaly do jídelny, ale my jsme se ze své trasy k historické budově Hubbard Hall neodchýlily. Mamka mi podržela otevřené dveře, a když jsem jimi procházela, pocuchala mi vlasy.

Budova Hubbard Hall se svými vzosnými bílými sloupy, výraznými cihlovými komíny a nespočetnými okny opravdu vypadala jako zámeček, který kdysi patřil jedné americké dynastii. Měla střešní terasu a v horním patře kralovalo PR oddělení, finanční správa a různé poradenské služby pro studenty, zatímco v přízemí se usídlilo studentské centrum. Kožené pohovky, pohodlné ušáky a perské koberce ve vstupní hale dotvářely atmosféru obývacího pokoje, a když jste se zadívali na smetanově vymalované stěny, mohli jste si všimnout něčeho nového. Nacházela se tu průběžně obměňovaná galerie

studentských prací a memorabilií z archivu knihovny Amesovy školy: staré novinové články, fotografie, a dokonce i staré školní vlajky.

Za halou bylo vidět velký krb z vápence obklopený vestavěnými knihovnami se studijními koutky. Nalevo se pak nacházely kanceláře školních novin a ročenek a napravo místnost, které všichni říkali prostě „Hnízdo“. Hlavní atrakcí tu byla malá restaurace, kde nad každým boxem visela starobylá námořní svítlna a bílé stěny se pyšnily monumentální sbírkou černobílých fotografií zobrazujících hrdé rybáře s jejich úlovky.

A co teprve to skvělé jídlo, co tu připravovali! Každý student se sem vždycky snažil dostat alespoň pro něco malého k zakousnutí mezi přednáškami nebo ve volných hodinách mezi výukou.

Ale jenom zaměstnanci fakulty a studenti posledního ročníku tu směli snídat. S mamkou jsme se protlačily dveřmi a zjistily, že je tu narváno. „No, takže je dobře, že jsem podnikla patřičné kroky,“ prohlásila mamka a vedla mě ke stolku vzadu. Vsadila bych se, že zůstal volný jenom proto, že na něm ležel cár papíru, který hlásal světu: RESERVÉ.

Mamka ho sebrala z dřevěné desky stolu a vstrčila si ho do kabelky, ale sotva jsme se uvelebily v týkových židlích, vrchní z Hnízda nás zbystřil svým orlím zrakem a vmžiku byl u nás. „Tady se rezervace nedělají,“ prohlásil Josh a se smrtelně vážným výrazem si zastrčil tužku za ucho.

„Dám si skořicové lívance,“ odpověděla mu mamka vesele. „A prosím, nešetři vanilkovou polevou.“

Josh se na ni škaredě podíval. „Ledo!“

Naklonila hlavu a usmála se na něj. „Joshi.“

Rozhlédla jsem se po Hnízdě, dneska jsem neměla náladu poslouchat, jak mamka flirtuje se svým přítelem. Komukoliv jinému by to znělo, jako že se dohadují, ale Leda Joshově vážné povaze dodávala

sluneční svit. Jakýkoliv opravdový romantik by souhlasil, že se k sobě dokonale hodí.

Půlka klučičího lakrosového týmu se nacpala do vedlejšího boxu. Přehrávali si nedávnou prohru v play-off, neviditelné míčky svírali v neviditelných lakrosových holích. U dalšího stolu můj pohled zachytila Zoe Wrightová a rozhodila pažemi. *Prohrálas!* naznačila ústy. *Smiř se s tím!*

Usmála jsem se na ni a zavrtěla jsem hlavou. Pak jsem si všimla, že u baru spolu sedí Tag Swell a Alex Nguyen. Alex něco vyprávěl kulo-metnou rychlostí a mezitím si ukusoval obří sousta z vafle, zatímco Tag strategicky rozmísťoval kečup na míchaná vajíčka.

Fuj, pomyslela jsem si, ale i tak jsem ho dál pozorovala a snažila se nevnímat svůj stažený žaludek. Rád si dával kečup úplně na všechno.

„No ale jsi si *jistej?*“ vyptával se ho Alex. „Protože...“

Protočila jsem oči. Nejspíš se bavili o posledním Tagově rozchodu. S Blair Greenbergovou se dali dohromady minulý rok a jejich vztah by poskytoval hotové žně potenciálním bulvárním plátkům. V jednu chvíli byli bláznivě zamilovaní a v té příští na sebe dštili oheň a síru. Spolužáci už si na to zvykli. A včera se Tag s Blair rozešel. „Koho to ještě zajímá?“ šuškali jsme si po chodbách, ale ve skutečnosti to zajímalo každého. Všichni jsme chtěli vědět, co se mezi nimi stalo. A bude to tentokrát naposled? Naposled, co se rozcházejí? Nebo se za pár dní zase usmíří?

Ostatně byl konec jara v posledním ročníku. Do konce semestru už zbývaly jenom dva týdny, takže my, kdo končíme, jsme se v zásadě zajímali jenom o tři věci.

Jednou z nich byl závěrečný ples.

A Tag Swell se těsně před plesem rozešel se svojí holkou, bez zjevného důvodu. „Jo, jsem si jistej,“ odpovídal právě Alexovi. „Chci chodit s někým jiným.“

A s kým? napadlo mě ve stejnou chvíli, kdy se Alex zeptal: „A s kým?“

Tag konečně odložil kečup. „Copak to není jasné?“ mrkl na svého nejlepšího kamaráda. „Přece s tebou, Alexandře.“

Alexe to vůbec nerozhodilo a pozdvihl sklenici s vodou jako při přípitku. „S potěšením, Taggarte. Co kdybychom si vzali stejný saka?“

Stáhlo se mi hrdlo. Kamarádství Taga a Alexe bylo jako z románu. Byli si tak blízcí, že občas působili jako jedna osoba. „Potkali jsme se v prváku na matice a prostě jsme to *poznali*,“ vyprávěl mi jednou Alex. „Kdokoliv si ho vezme, vezme si i mě.“

Plácla jsem ho do paže. „To tedy bude hodně nešťastná dáma.“

Bože, teď mi to připadalo dávno, jako celé věky.

Uslyšela jsem, jak si Josh poráženecky povzdechl. Mamka ho protentokrát udolala. „Tak jo, Lily,“ obrátil se ke mně. „A co si dáš k snídani ty? Tvoje máma...“, pohlédl na ni s hraným pohoršením, „... si dává skořicové lívance.“

„Já poprosím pomerančový džus,“ odpověděla jsem, zatímco jsem rozepínala batoh a hrabala se v jeho útrokách. „A k tomu lžící.“ Vítězně jsem se vytasila se sklenicí vložek. „Dneska jsem si snídani přinesla.“

„Super!“ Josh luskl prsty. Ironií bylo, že sice vedl Hnízdo, ale ve skutečnosti byl cvok do zdravé výživy. „Super, Lily. Strašně rád to vidím.“ Obrátil se k mamce. „Měla bys zkusit ochutnat něco z jídelníčku svojí dcery.“

Mamka spojila dlaně na stole. „Pro tvoji informaci, včera uvařila výborné kuře s praženou zeleninou. Pomáhala jsem jí s přípravou.“

Josh se na mě nevěřičně otočil a já jsem přikývla. „Ale skořicové lívance znějí *výtečně*,“ dodala jsem. „Mohla bych k té lžící dostat i vidličku? Ukradnu si pár soust.“

Josh zasténal a my se rozesmály. „Nemožný,“ ulevil si. „Vy dvě jste totálně *nemožný*. Nejdřív rezervace – a teď tohle?“ zavrtěl hlavou.

„Pardon, ale totálně nemožný?“ zopakovala mamka, jakmile její přítel zmizel v kuchyni. „Řekla bych, že pro něj jsme totálně *fascinující*.“

„Jo,“ souhlasila jsem. Tyhle společné snídaně jsem milovala. „Rozhodně jsme totálně fascinující.“

„Nevím, jestli sis toho všimla, Lily, ale Blair na tebe celou matiku vrhala naprosto vražedný pohledy,“ poznamenala moje kamarádka Pravika. Trávily jsme volnou hodinu spolu se Zoe v Půlměsíci, což byla půlkulatá terasa s výhledem na oceán, ke které přiléhal zelený prostor, trefně pojmenovaný Palouk. To bylo tlukoucí srdce školy – místo, kde jste trávili čas před přednáškami, po nich a mezi nimi. Po trávníku byla rozestá bílá kovová křesílka a hamaky, a pokud jste objevili něco volného, určitě jste si to obsadili pro sebe.

„Fakt? A krvácím někde?“ zeptala jsem se se smrtelně vážnou tváří. Všechny tři jsme se slunily na zídce Půlměsíce. „Asi by měla zapracovat na přesném míření.“

„A kdo seděl na přednášce vedle tebe?“ zeptala se Zoe.

Neodpověděla jsem. Ve skutečnosti měla Blair dobrou mušku.

„Lily...“ zanotovaly kamarádky.

„Prostě přišel pozdě,“ vysvětlovala jsem. Nikde jinde nebylo místo.“

Zasmály se a já jsem se snažila nemyslet na Tagovy oči. Dneska byly spíš šedé než zářivě zelené, jejich světlo jaksi pohaslo. „Nebude ti vadit, když si sednu sem?“ zašeptal a já jsem měla co dělat, abych se v poslední chvíli ovládla – měla jsem chuť mu prohrábnout tmavé vlnité vlasy a něžně mu promasírovat ramena. Už to bylo přes rok, co jsme u sebe byli takhle blízko; našli jsme si svoje způsoby, jak se

v kampusu vzájemně vyhýbat, bylo to jako výborně sehraný tanec, dokonce jsme si občas při přednášce vyměnili pár slov. Ale Tag dneska vypadl z rytmu, a tak jsme museli sedět spolu, což vedlo k tomu, že jsem i já klopýtla. Fyzicky mě bolelo, že necítím jeho ruku na koleni pod stolem. Nebo že mi nepolíbí vnitřní stranu zápěstí, jako to dělal vždycky, když si propletl prsty s mými...

Proč? ptala jsem se sama sebe už bůhví pokolikáté. *Proč jsi to udělala?*

„Zajímalo by mě, s kým teď půjde na ples,“ přemítala Zoe.

„Nemám šajna,“ odpověděla Pravika. „Asi s někým z nižších ročníků. Všechny holky od nás jsou už...“

„Můžeme už nechat těch spekulací o plese?“ zavrčela jsem. „Koho to zajímá? Však to stejně brzy zjistíme.“

Zoe a Pravika ztichly, protože na začátku týdne mě pozval Daniel Rivera, předseda naší studentské rady – zastavil mě po vyučování s kyticí lilíí. Nezáleželo na tom, že jsem na lilie alergická, cítila jsem na sobě pohledy celé třídy, takže jsem se přiměla k úsměvu a přivínila si ty kytky k sobě. *Nemysli na brůzy, které by mohly nastat*, opakovala jsem si, i když jsem dobře věděla, že mi za chvíli naskočí pořádná kopřivka. *Jsi nadšená! Ukaž všem, jak moc nadšená jsi!*

Povzdechla jsem si. „Omlouvám se, nevím, co to do mě vjelo.“

Moje kamarádky pomalu přikývly – ony *věděly*, co to do mě vjelo. Cítila jsem, jak se červenám. „Ještě není pozdě změnit názor,“ radila mi před pár dny Zoe. „Je mi jasný, žes nikdy neporušila žádný slib – snad celý život – ale přijmout pozvání na ples od Daniela není opravdový slib, nepodepsala jsi mu to krví nebo tak něco. Pokud se ti s ním nechce jít, proč bys s ním měla chodit?“

Protože jsem si vzala ty kytky, skoro jsem odpověděla. *Vzala jsem si ty kytky, a když jsem přišla domů, hodila jsem je do koše, takže mu je ani nemůžu vrátit.*

A i kdyby to šlo, neudělala bych to. Pozvání na ples možná není opravdový slib, ale je to určitý závazek. A já závazky neporušuju.

Několik mráčků zakrylo slunce. „Tak jo, jiný téma,“ navrhla Pravika. „Kluci na bizuli dneska dopoledne probírali poslední fór.“ Odkáslala si. „Tedy to, že – jak to tak vypadá – letos nikdo žádný nechystá.“

„No jo,“ zamručela Zoe. „Taky mám svoje pochybnosti. Šprýmař se *vůbec neprojevil*.“

„Je totálně *zticha*, jako kdyby mu zalepili pusy izolepou,“ dodala jsem. Poslední fór byla další školní tradice, kterou vždycky chystal poslední ročník. Studenti jí byli posedlí, protože celá záležitost byla vrcholně tajná. A ne každý student směl vymyslet fórek a pak ho realizovat – to mohl jenom Šprýmař. Jeho identita byla vždycky tajná – jenom předchozí Šprýmař věděl, kdo to je, protože mu musel předat štafetu. A pokud mistr Šprýmař potřeboval nějaké pomocníky, aby se plán vydařil, přizval tajně několik dalších, kterým se říkalo Šprýmařovi blázni.

Ale letos neřekl nikomu ani ň.

Zoe měla pravdu. Moc to nevypadalo, že letos vůbec nějaký poslední fór bude. Vždycky to šlo v tomhle pořadí: poslední fór, ples, maturita. A ples už byl skoro tady! Studentky už měly šaty připravené na ramínkách a domluvené kadeřníky i kosmetičky.

„Kdo si myslíš, že to letos je?“ zamyslela se Pravika. Ukázala přes Palouk, kde Blair Greenbergová přijímala audience v jednom bílém křesílku. „Vsadila bych se, že je to ona.“

Nakrčila jsem nos. „To jako fakt?“

„Jo,“ přikývla Pravika. „Je na to mazaná až dost.“

To je fakt, je to kategorie sama pro sebe, pomyslela jsem si, a pak jsem si skousla nehet na malíčku. Čím dál se budu držet od Blair Greenbergové, tím líp.

„Já osobně doufám, že je to Alex,“ odvedla nás Zoe od Blair. „Volila jsem ho za třídního šaška.“

„Zoe, toho volili *všichni*,“ poznamenala Pravika, zatímco já jsem bojovala, abych se neusmála. Alex Nguyen by byl dokonalý Šprýmař. Neustále vymýšlel nějaké fórky.

„On toho prostě *nenechá*,“ vzpomněla jsem si, co mi Tag vyprávěl ve druháku. Psali jsme společně úkoly v knihovně, nohy propletené pod stolem. „Stát se Šprýmařem je pro Alexe totéž, jako kdyby vyhrál Oscara.“

„Ale ty bys mu pomáhal,“ nadhodila jsem. „Kdyby ho vybrali za Šprýmaře a řekl ti o pomoc, skočil bys po tom.“

Chvíli jsme na sebe koukali a pak se Tag uličnický usmál. „Jasně,“ odpověděl, „jasně že bych po tom skočil.“

„Mě by děsně zajímalo, co by Alex udělal,“ zahihňala se Pravika. „Musí vám být jasný, že by to byl megafór, takže by potřeboval tým.“ Nadzdvihla obočí. „Šly byste do toho s ním?“

Zoe jen zoufale zasténala: „Děvčata, nevzbuzujte ve mně marné naděje!“

Pravika se otočila na mě. „Lily?“

„Ne,“ odpověděla jsem bez sebemenšího zaváhání.

„A proč ne?“

Pokrčila jsem rameny. „Milion důvodů. Zaprvé bych se nikdy nedokázala tajně dostat z domu. Přece víte, že máma je sova, že testy a práce známkuje často až do dvou do rána.“ Mávla jsem rukou. „Naverbovat mě by nevedlo k žádným výsledkům.“

„Počkat, tak *proto* jsme neslyšely, že by se chystal nějaký fór?“ zavtipkovala Zoe. „Protože se nedokážete vyplížit z domu?“ ztišila hlas. „Nejsi náhodou Šprýmař *ty*?“

Ukázala jsem jí prostředníček.

Kamarádky se rozesmály.

„Ne, ne, my víme,“ usmívala se Pravika, „ty bys to nikdy nebyla, Lily.“

„Jo, já nikdy,“ taky jsem se na ně usmívala a doufala, že si nevšimnou, jak je to nucené. Není šance, že bych byla Šprýmařem, dokonce ani že bych Šprýmařovi pomáhala, protože studenti na Amesu si nikdy nemůžou být úplně jistí, ke komu jsem loajální. K nim? Nebo k učitelům, kteří mě vychovali?

Jako fakultní fakan jsem uvízla někde uprostřed.

Josh měl ten večer přijít a uvařit večeři, takže jsem s vědomím toho, že mamce nehrozí donáškové jídlo, mohla zůstat v kampusu a najíst se v jídelně se svými kamarádkami. Enchilady byly dost ostré, ale vydržely jsme a večeři jsme zakončily kouskem čokoládového dortu. Pak jsme se rozešly každá vlastní cestou. Zoe a Pravika se vydaly na svoji kolej a já jsem se ještě zastavila vybrat si do svojí schránky poštu. Na Amesu si studenti kontrolovali poštu často – a nejenom kvůli zrychlenému doručování zásilek přes Amazon Prime. Profesori nám do schránek vraceli ohodnocené práce, laboratorní zprávy a opravené eseje, takže pak při přednášce nemuseli ztrácet čas jejich rozdáváním. Ve schránkách se taky objevovala nejrůznější organizační oznámení. Dneska jsem v poště našla sloh z latiny oznámkovaný panem Hillem (jeho rozvlákněným rukopisem tam stálo *výborně*), pak připomenutí od děkana, že nejpozději tři dny před maturitou mám dodat koncept svého proslovu, abych si ho nechala schválit. Paní Epstein-Foxová mi dala jenom 2+ za laboratorní zprávu z fyziky, ale než jsem se stihla začíst do jejího hodnocení, všimla jsem si ještě zvláštního dopisu. Byla to černá obálka, na které bylo barevnými písmeny vystřiženými z časopisů vyvedeno moje jméno: **LILY HOPPEROVÁ**.

Strašidelné, ve stylu žádosti o výkupné.

Sevřel se mi žaludek. Rychle jsem obálku roztrhla a vytáhla kus čtvrtky, který se skrýval uvnitř. A opět – žádný rukopis, jenom nalepená písmena z časopisů. Psalo se tam:

*Na Šprýmaře všichni čekají,
do jeho akce dva dny zbývají.*

*Ty k rozhodnutí jeden máš,
zda se k mé bandě bláznů dáš?*

*Když na e-mail sprymar23@gmail.com odpovíš,
další informace se již brzy dozvíš.*

„Ach, Alexi,“ zašeptala jsem si pro sebe a hleděla na kartičku tak usilovně, až se mi písmena rozpíjela před očima. Tak je to on. Byla jsem si jistá, že je to on. I ten vzkaz zněl jako on! „Proč já?“

2.

Když jsem kráčela domů, snažila jsem se zůstat vyrovnaná a klidná, ale vůbec se mi to nedařilo. Díkybohu, že většina studentů si na koleji už zalezla do svého pokoje a že se na mě členové ostrahy kampusu jenom usmáli a zamávali ze svého služebního Priusu, protože moje strnulá, nepravidelná a *paranoidní* chůze naznačovala, že jsem zřejmě ten nejnovější kampusový dealer, o kterém se tolik mluví. *Tráva, nebo koks, čemu dáváš přednost? Ne, rozdělení účtů přes Revolut neberu. Platit musíte hotově.*

Než jsem vyběhla od schránek s poštou, nacpala jsem Šprýmařovo pozvání co nejhluběji do batohu. Museli byste prohrabat všechny objemné učebnice a sešity, abyste ho našli. *Jenom se dostat k mostku*, říkala jsem si a zadržovala dech. *Jakmile se dostaneš přes mostek...*

„Čau Lily,“ pozdravil mě kdosi. Otočila jsem se a uviděla Anthonyho DeLucu, který mě doběhl a srovnal se mnou krok. Byl to druhý fakultní fakan v kampusu a taky Danielův parťák v jachtingu. Převzal místo po Tagovi, když přestal plachtit a místo toho začal plavat za místní klub.

Přinutila jsem své srdce, aby přestalo tak splašeně pádit. Všechno je fajn. „Čau Anthony,“ pozdravila jsem ho nenuceně. „Máš se fajn?“

„Dlouhej den,“ odpověděl, když jsme spolu přecházeli mostek. „Závěrečný zkoušky budou totální noční můra,“ zastěnal. „Ty máš takový štígro, že už končíš.“

Zasmála jsem se. Studenti posledního ročníku na Amesu už jarní zkoušky nedělali. Už nás stejně vzali na vysokou, tak k čemu? Poslední dva týdny školy byly už jenom formalita. Pořád jsme sice museli odevzdávat úkoly a práce, ale v hodinách už jsme toho moc nedělali. V mém volitelném předmětu (Znovuobjevování Shakespeara) jsme teď trávili každou hodinu sledováním různých filmových adaptací. Dneska jsme dodávali *Romea a Julii* ve zpracování Baze Luhrmanna.

Procházeli jsme s Anthonym kampusem společně, dokud jsme nedošli k domu, kde bydlel. Jejich dům měl velkou verandu a vůbec byl mnohem větší, protože jeho táta byl děkan. Okna byla otevřená, takže jsem mohla slyšet, že se jeho mladší sestry dívají na nějaký film od Disneyho. „Máte doma vazelínu?“ zeptal se mě místo rozloučení.

„Ehm, jo, máme,“ zamračila jsem se. „Proč?“

Ukázal na moje baleríny. „Celou dobu jsi šla nějak divně. Pokud máš puchýře, tak vazelína to vyřeší. Nebo alespoň pomůže.“

„Tak jo, díkes.“ Polkla jsem a uvědomila si, že mám opravdu paty jako v ohni. Jenom jsem toho měla tolik k přemýšlení, že jsem si ani nevšimla. „Dobrou, Anthony.“

„Dobrou, Lily.“

Všechna světla v domě svítala, působil jako maják navádějící moji loď ve tmě. Na příjezdové cestě trůnil Joshův Ford Explorer a já jsem se pro sebe zakřenila, šťastná, že tu ještě je. Kromě vedení Hnízda a plaveckého týmu byl i správcem chlapecké koleje, kde taky bydlel.

Asi dneska nemá službu, pomyslela jsem si. Jinak by musel odejít už před několika hodinami a dohlížet na svoje mladé svěřence.

„Ahoj!“ zavolala jsem, když jsem vešla do dveří. „Už jsem doma!“

„Lily,“ ozval se sbor hlasů. Takže tu není jenom mamka s Joshem. Zavřela jsem oči a na moment se zastavila v předsíni. Copak bych mohla život v Amesu za něco vyměnit? Absolutně ne. A bylo složité mít za sousedy a přátele svoje učitele? Ano, někdy. Vlastně jsem nikdy nemohla být *úplně mimo* školu.

Jedna, dvě, tři, počítala jsem v duchu a pak nasadila oslnivý úsměv a vešla do obývacího pokoje. „Mmm, něco tu nádherně voní,“ pochválila jsem. „Co jste měli k večer?“

„Mrkvovo-zázvorovou polévku a česnekový chleba,“ vyskočil Josh z gauče. „Chceš taky ohřát misku? Trochu jsme ti schovali.“ Mrknul na mě. „Tvoje máma z ní byla nadšená.“

„A já taky,“ ozval se můj učitel latiny Bunker Hill z nachového křesla u knihovny. „Nejdřív jsem měl pocit, že to zní až moc podzimně na pozdní květen, ale tady pan Bauer mi dokázal, že tomu tak není.“ Pozvedl svoji sklenku whisky směrem k Joshovi a pak se obrátil k mamce. „Ledo,“ prohlásil, „vždycky jsem byl spíš na skotskou, ale tenhle bourbon je opravdu jemný.“

„Děkuji,“ odpověděla. „To je značka Bulleit. Bulleit Bourbon.“

„No, musím říct, že jsi mě dneska přiměla konvertovat.“

Mamka se zasmála. „Přinesu ti láhev,“ slíbila. „Nebo se o to postará ten můj chlap.“

„Tím myslíš mě?“ zavolal Josh z kuchyně.

„To záleží...“ odpověděla mamka. „Víš, mám spoustu chlapů.“

Bunker Hill byl jedním z nich, její mentor. Učil na Amesu už věky a pro mámu byl v podstatě tátou, dědou a výstředním strýčkem, všechno dohromady. Někdo tvrdil, že tu pracuje už dvacet let, jiný, že půl století. Možná je tu stejně dlouho jako ten velký javor na Palouku?

Vždycky jsem držela jazyk za zuby, když na mně spolužáci vyzvídali, nechtěla jsem kazit kampusové myty. Starý učitel si zasloužil

zůstat tak trochu záhadou. „Jenom nám prozrad' jeho *skutečné* jméno,“ prosili mě vždycky Tag s Alexem. „Nemůže se přece opravdu jmenovat Bunker – je to až moc cool!“

Na to, že bylo pondělí večer, to v obýváku přetékalo lidmi. Díky několika dalším zaměstnancům fakulty s partnery se ze soukromé večere Joshe a mamky vyklubal školní večírek. Mamka vždycky dovozovala sousedům do domu volně chodit. Patřila k těm lidem, co nechávají domovní dveře odemčené.

Chvilku jsem si s nimi povídala, ale jakmile jsem dojedla polévku s plátkem česnekového chleba, zvedla jsem se od konferenčního stolku z naplaveného dřeva. Mamka ho určitě uklidila, protože na něm neležely hromady časopisů. Stará čísla časopisů *Vogue*, *Cosmopolitan* a *People* byla pryč. „Bylo to fantastické,“ pochválila jsem Joshovi jídlo a ukázala prázdnou misku. „Dávám tomu SDŽ.“

Joshovy recepty jsme totiž vždycky hodnotily. SDŽ (neboli super dobrý žrádlo) bylo nejvyšší možné skóre.

Pak jsem se se všemi rozloučila s tím, že musím ještě dělat úkoly. Josh šel za mnou do kuchyně. „Vezmi mě s sebou,“ zašeptal, když jsem misku a skleničku ukládala do myčky. „Prosím.“

„Jenom pokud za mě uděláš úkoly,“ odpověděla jsem.

Josh si zhluboka povzdechl. „Fakt se už nemůžu dočkat letních prázdnin.“

Většina zaměstnanců Amesovy školy na hlavní prázdniny odjížděla. Ubytování v kampusu bylo zdarma, takže mnoho učitelů vlastnilo domy někde jinde. Josh měl úžasný srub v Montaně.

„Už jenom dvanáct dní,“ zašeptala jsem povzbudivě a zmizela nahoru do svého pokoje. Byl malý, s broskvově vymalovanými stěnami, což je barva, kterou jsem si vybrala, když jsem byla malá. A po všech těch letech byl ten pokoj ještě výraznějším vyjádřením mojí osobnosti, se všemi fotkami a sbírkou plakátů z národních parků. S mámou jsme

si slíbily, že je úplně všechny navštívíme, než nastoupím na vysokou. Letos v létě naše cestování zakončíme Aljaškou.

Zapnula jsem si jenom LED žárovičky a zapálila vonnou svíčku. Pak jsem se převlékla do tepláků a trika s nápisem Georgetown. Zapletla jsem si vlasy do copu a vydala se do koupelny pro náplast a vazelínu, abych si ošetřila puchýře. Dokonce i malíčky jsem měla napuchlé. „Podstatně lepší,“ pochválila jsem se po pár minutách. Nebyla jsem sice zdravotní sestra, ale už jsem si byla jistá, že přežiju.

A teď samostudium. Zasténala jsem a pak otevřela a vybalila batoh. Laptop, knihy, přečpaný penál. Fuj. Dneska večer jsem opravdu neměla náladu dělat si úkoly; dokonce ani ty, co dostávají čtvrtáci na jaře. Někteří studenti na Amesu se nikdy neučili večer, místo toho vstávali absurdně brzy. „Jste totální cvoci,“ řekla jsem Pravice, když začala pravidelně vstávat ve čtyři ráno. „Já bych šla ve čtyři ráno radši spát.“

Mračila jsem se a šátrala na dně batohu. *Dobře, ale kde mám žvejky?* přemýšlela jsem v duchu. Protože ať už jsem byla doma nebo v knihovně, k učení jsem vždycky potřebovala mentolové orbitky. Pomáhalo mi to se soustředit.

Když jsem konečně vypátrala splácnutý balíček žvýkaček, zaradovala jsem se..., ale pak letěly k zemi, když jsem našla i něco dalšího.

Šprýmařovu výzvu. Vzhledem k tomu, že u nás večerela půlka sousedů, se mi na ni podařilo úspěšně zapomenout – ale ona nezapomněla na mě. Skousla jsem si nehet na malíčku a znovu si výzvu přečetla.

Zda se k mé bandě bláznů dáš? ptala se mě a přísahám, že jsem v tu chvíli slyšela tikat hodiny. Mám méně než čtyřiaadvacet hodin na to, abych se rozhodla, jestli se k té srandě připojím.

Copak to fakt nebude sranda? zamýšlela se část mého podvědomí, zatímco druhá část tu myšlenku zadusila v zárodku. *Ne, bylo by to riskantní.*

Moc riskantní. Co kdyby nás chytili?

Máma by mě vykostila zaživa.

Přetrhla jsem obálku a zahrabala ji do odpadkového koše. Pak jsem si vhodila do pusy žvýkačku a otevřela učebnici fyziky.

Ale než jsem dokončila úkoly, obálku jsem vyhrabala a dvě roztržené části slepila.

Možná, pomyslela jsem si, když jsem později zalézala do postele. Jenom možná.

Zítřka si promluví s Alexem.